

‘Animals i plantes’

Marta Pessarrodona és una de les figures més importants de la nostra vida literària dels darrers quaranta anys, a partir sobretot del seu poemari *Setembre 30*, prologat per **Gabriel Ferrater**, fins al més recent, *Animals i plantes*, incloent-hi fites tan rellevants com *Berlín Suite* o *Homenatge a Walter Benjamin*. Estudiosa de **Virginia Woolf** i del grup de Bloomsbury, traductora de **Marguerite Duras**, de **Simone de Beauvoir** o de **Susan Sontag**, ha publicat biografies de **Caterina Albert**, **Mercè Rodoreda**, **Montserrat Roig** o **Maria Aurèlia Capmany** i ha conreat també la narrativa breu i la dramaturgia. Es tracta, doncs, d'una personalitat polièdrica i fecunda tant des del punt de vista creatiu com des del vessant assagístic, una referència necessària, a més, per entendre el paper decisiu de la dona en el relleu de la literatura al nostre país.

Pel que fa a *Animals i plantes*, **Pessarrodona** hi combina, amb una lucidesa colpidora i sovint descarnada, poemes serenament lírics amb punyents retrats satí-

Pessarrodona combina en el seu últim poemari tons lírics i satírics

rics. **Pessarrodona** ens hi parla acompanyada per una gossa o una gata o unes flors, però també per la ferida dels absents i per les obres dels autors que estima: **Gabriel Ferrater**, **Carles Riba**, **Pere Quart**/**Joan Oliver**, **Maragall**, **Verdaguer**, però alhora **Borges** o **Cernuda** i també **Lowell**, **Browning**, **Shakespeare**, **Hugo** o **Kavafis**. Entre els poemes d'*Animals i plantes* que ens parlen d'emocions essencials, vull citar aquests versos impressionants, que passen comptes amb la vida: «Costa anys, molts anys, massa,/ saber que també l'amor, encara més,/ alguna passió, pot rosegat l'ànima». O l'esplèndid *Elogi de l'aranya*, on sentim reflectit l'obstinat esforç de construcció sotmès a l'imperatiu de la fragilitat.

Quant als poemes més irònics del volum, els que dedica a la *Patum acadèmica*, que desitjaria «que el món fos/ un immens amfiteatre», a un oracle província o al polític: «No era pas un bon noi: ho semblava». A *Animals i plantes* tot ens convoca al record i a la literatura, a una memòria commoguda de vides, de llibres i de paisatges: «Han passat anys, excessius com ponents;/ han passat coses, moltes desagradables;/ ha canviat tot i, en algun lloc, dins,/ ben dins meu, tot és tal i com era». ■